Västerbottens-Kuriren

Euskefeurat blir aldrig imponerade

Publicerad 14 februari 2011

Nöje Som vanligt var man tvungen att sätta in en extraföreställning när Piteåbandet Euskefeurat spelade i Umeå i lördags. Bandets popularitet tycks oförminskad, och då har man ändå hållit på i mer än trettio år.

Konceptet är också som vanligt. Låttexter och kommentarer som inte lämnar något som helst tvivel om deras politiska inställning, roliga historier och citat av och omkring gubbar och gummor "hemifrån byn", den senare med något oklar geografisk bestämmelse förutom att det är nära Piteå, samt musik med rötter i klezmer, Irland, barbershop och progg. Och det är det senare som sätter störst prägel på musiken, något som jag är lite trött på även om texterna tyvärr har samma relevans i dag. Det känns som en anakronism från sjuttiotalet, men det är kanske just därför som de har en så trogen publik.

Föreställningen kallas He ä åller för seint å giva opp, en rubrik som är så typisk för den lätt svarta humor det handlar om, inte minst i frontfiguren Ronny Erikssons historier.

Alla berättelser och skämt håller väl inte Nobelprisklass men han är verkligen en historieberättare av rang, och skrattsalvorna ekar titt som tätt i salongen.

Men något han saknar är kontakten med de andra bandmedlemmarnas kommentarer

och små instick, med lite improvisationsförmåga kan det bli ytterligare en källa till skratt. Och man får inte inleda delen efter paus med exakt samma historia som man började föreställningen med – slarvigt!

Den borgerliga regeringen får naturligtvis sina fiskar varma och Sverigedemokraterna inkasserar rediga svingar lite då och då under kvällen. Ett annat ofta använt tema är stockholmarnas tro att det inte finns någonting norr om Norrtull värt att bry sig om. En åsikt som kontras med pitebons orubbliga självförtroende eller som Ronny Eriksson uttrycker det: en pitebo blir aldrig imponerad!

JAN WESTERLUND